

## Το αστικό τοπίο της Ανατολικής Θεσσαλονίκης

# Το τοπίο στη λογοτεχνία

**Νίκος Καββαδίας**, «Θεσσαλονίκη II», από τη συλλογή: *Τραβέρσο*, Εκδόσεις Άγρα, Αθήνα 1990.

Τράνταζε σαν από σεισμό συθέμελα ο Χορτιάτης  
κι ακόντιζε μηνύματα με κόκκινη βαφή  
Γραφή από τρεις και μου 'γινες μοτάρι και καρφί.  
Μα έριχνε η Τούμπα, σε διπλό κρεβάτι, τα χαρτιά της.

Τη μάκινα για τον καπνό και το τσιγαροχάρτι  
την έχασες, την ξέχασες, τη χάρισες αλλού.  
Ήτανε τότε που έσπασε το μεσιανό κατάρτι.  
Τα ψέματα του βουτηχτή, του ναύτη, του λωλού.

Και τι δεν έχω υποσχεθεί και τι δεν έχω τάξει,  
μα τα σαράντα κύματα μου φταίνε και ξεχνώ  
- της Άγρας τα μακριά σαριά, του Σάντουν το μετάξι -  
και τα θυμάμαι μόλις δω αναθρώσκοντα καπνό.

Το δαχτυλίδι που 'φερνα μου το 'κλεψε η Οράγια.  
Τον παπαγάλο – μάδησε κι έπαψε να μιλεί.  
Ας εκατέβαινε έστω μια, στο βίρα, στα μουράγια,  
κι ας κοίταζε την άγκυρα μονάχα, που καλεί.

Τίποτα στα χεράκια μου, μάνα μου, δεν φτουράει,-  
έρωτας, μαλαματικά, ξόμπλια και φυλαχτά.  
Σιχαίνομαι το ναυτικό που εμάζεψε λεφτά.  
Εμούτζωσε τη θάλασσα και τήνε κατουράει.

Της Σαλονίκης μοναχά της πρέπει το καράβι.  
Να μην τολμήσεις να τη δεις ποτέ από τη στεριά.  
Κι αν κάποια στην Καλαμαριά πουκάμισο μου ράβει,  
μπορεί να 'ρθω απ' τα πέλαγα με τη φυρονεριά.